

Derfor siger jeg ogsaa: Lad de unge Piger tage fat paa, hvad de føler Trang til og tiltror sig Evner til, der kan maaske komme den Dag, da den Gerning, de som unge valgte, skal fylde et stort tomt Rum i deres Liv. Ja, men naar de saa alligevel gifter sig, er saa ikke Tid og Penge spildte? Nej, ogsaa da vil det faa sin store Betydning for Kvinderne, at de har brugt deres Tid til Uddannelsen til og Udøvelsen af en selvstændig Gerning. Allerede ved Spørgsmaalet, om de vil giftes eller ej, og ved Valg af Ægtefælle, vil det komme til at spille en Rolle, idet den selvstændige Stilling kan stille dem friere i Valget. Ja, Kvinder, som under andre Forhold maaske maatte »tage til Takke« og kunde finde sig deri, behøver nu ikke at gøre det første og er for udviklede til at kunne det sidste.

Er de saa gennem frit Valg naaet til at blive Hustruer og faa et Hjem, kommer maaske dog Hovedbetydningen ikke blot for dem selv, men for Hjemmet og Samfundet. Af de enkelte bygges Hjemmene, og af Hjemmene Samfundet; og her gælder det som altid, at først og fremmest maa Grundvolden for det hele være saa solid som mulig. Og det tror jeg, at vi af Kvinder, som er uddannede til selvstændig Gerning, faar bedre Hustruer og Mødre end af de smaa søde Piger, der gaar hjemme hos Fa'r og Mo'r og ellers faar deres meste Opdragelse og Udvikling i Selskabs- og Balsalen. Det, at man er sød og rar, er nu en Gang ikke nok til at tage en Livsgerning op og vel dog allermindst Hustru- og Modergerningen.

Ja, om de forskellige Sider af Kvindesagen kunde der jo være mangt og meget at skrive; men i denne min lille Artikel var det ikke min Hensigt at indlade mig derpaa. Jeg vilde kun fremsætte det Hovedsynspunkt for Kvindesagen, hvorudfra jeg mener, Kampen maa føres, om Sagen skal vinde Fremgang, som den fortjener. Jeg tror, at kunde vi mødes i dette Hovedsynspunkt og fastholde det i Kampen udadtil, vilde det ikke alene være til Gavn for os selv, men vi vilde vinde mange for Kvindesagen, som nu er imod den, særlig mellem Mændene. Deres Anker vil da efterhaanden forsvinde. De maa sige: Kvindens Individualitet maa vi have ind i det offentlige Liv, den maa der som i Hjemmene sammenblandes med vor. Vi behøver ikke at frygte Tab af